

[Helge Madsen.]

et enstemmigt tiltrådt forslag, kan der fra rigsdagens side ikke være megen anledning til at drøfte det.

Jeg vil dog gerne sige, at vi fra vor side ser med betænkelighed på både tilskuds- og udligningsordninger, fordi vi opfatter det således, at de tenderer mod at svække ansvarfølelsen. Ansvarret forflygtiges ved at bredes ud i videre kredse. Vi så det i torsdags i borgerrepræsentationen i København, da der var forslag om en gadeforandring til godt 1 mill. kr. og endvidere forslag om en mindre forandring. Det blev sagt af en af ordførerne: vi får 85 pct. som tilskud; hvis vi ikke tager det store forslag, går pengene andre steder hen. Det er en begrundelse, som er naturlig og menneskelig, men denne indstilling virker jo ikke besparende.

Med dette forbehold vil jeg sige, at loven af 1937 med senere ændringer er dygtigt udformet således. Afgørende for tilsvarets størrelse er jo den procent af grundbeløbet, som skal indgå i beregningerne. Her vil Københavns kommune være interesseret i en høj procent og de to andre kommuner i en lav procent, d. v. s., Københavns kommune er interesseret i et lavt skattetal og de andre i et lavt udgiftstal, og begge dele forekommer mig tiltalende. At man så ikke har kunnet nå at holde et lavt udgiftstal i de to kommuner, kan ikke lægges ordningen til last. Den tenderer mod det.

Det ærede medlem hr. Rager var inde på, at Københavns kommune var forfordelt. Det tror jeg også, men det ser også ud til, at Frederiksberg kommune er forfordelt i forhold til Gentofte, idet Frederiksberg skal udligne først med København, og den forbedrede københavnske status skal derefter udlignes med Gentofte, hvad så årsagerne kan være hertil.

Ved pristalsreduktionen, som voldgiftsretten foreslår, føres forholdet tilbage til 1937, altså til den tid, da man vedtog loven, og det synes jeg må være en rimelig ændring.

Om Københavns kommunes udgifter til Skt. Hans skal holdes udenfor, må blive en skønssag, men når man kommer med en indstilling herom, kan vi ikke gå imod det.

At det skal være de fast bosiddende personer, der tæller ved udligningsberegningerne, er vel også rimeligt. Dekorten til Gentofte, som man har genoptaget, vil jeg gerne have set på baggrund af min

bemærkning før om forholdet mellem Frederiksberg og Gentofte.

Med hensyn til § 3 kan jeg ikke undlade at udtale, at jeg synes, at med det udligningsbeløb, som man her er kommet til, 1 600 000 kr., er Frederiksberg og Gentofte kommuner sluppet urimelig billigt. Men de tre kommuner er enige og har vel hver især varetaget deres borgeres interesser — det må vi have lov til at gå ud fra —, og hensynet til udenforstående udenfor de tre kommuner kan jeg ikke se kan være trådt for nær. Endelig er ordningen jo midlertidig, og vi venter jo stadig på den hovedstadsordning, som griber ind her. Vi vil derfor ikke gå imod det foreliggende lovforslag.

Aksel Larsen: Jeg kan udtale min tilfredshed med, at vi endelig er nået så vidt, at vi i hvert fald har fået et resultat af voldgiftsrettens arbejde. Det har været trist, når vi har været stillet overfor forslag fra indenrigsministeren om, at den hidtidige hovedstadsudligning måtte fortsætte, da voldgiftsretten ikke var færdig; men nu er den endelig blevet færdig, og selvom jeg ikke finder anledning til at rette nogen tak til nogen i den anledning — jeg synes, voldgiftsretten er blevet for sent færdig —, kan jeg i hvert fald notere tilfredshed med det faktum, at der nu ikke blot foreligger et forslag til forlængelse af den hidtidige ordning, men et på voldgiftsrettens kendelse byggende forslag om en ændring af ordningen. Jeg tror imidlertid, at dermed er mit partis tilfredshed i alt væsentligt udtømt. Det forekommer os ikke, at man her er nået til et resultat af en sådan art, at man kan sige, at nu er den hellige grav vel forvaret, det være sig for 4 år eller for en længere tid.

Jeg skal ikke give mig til at forsøge sagkyndigt at gennemgå ordningen i detaljer, idet jeg er af den mening, som jeg ved mange er af, at dette område er en jungle, som selv de mest sagkyndige ikke vil kunne finde ud af igen, hvis de begiver sig ind i den; alene af den grund skal jeg ikke falde for fristelsen. Jeg vil imidlertid have lov til at sige, at det er ganske tydeligt, at denne hovedstadsudligning aldeles ikke afhjælper de mangler ved den gældende hovedstadsordning, der nu engang eksisterer, eller afhjælper de mangler, som savnet af en virkelig hovedstadsordning medfører. Det, der var, og det, der er påkrævet, er en ordning af hovedstadens kommunale forhold, som gør økonomisk